

DONARÀ
UNA
BATALLADA
CADA
SEMANA.
SI SE 'N VENEN MOLTES

tocará á somatent.

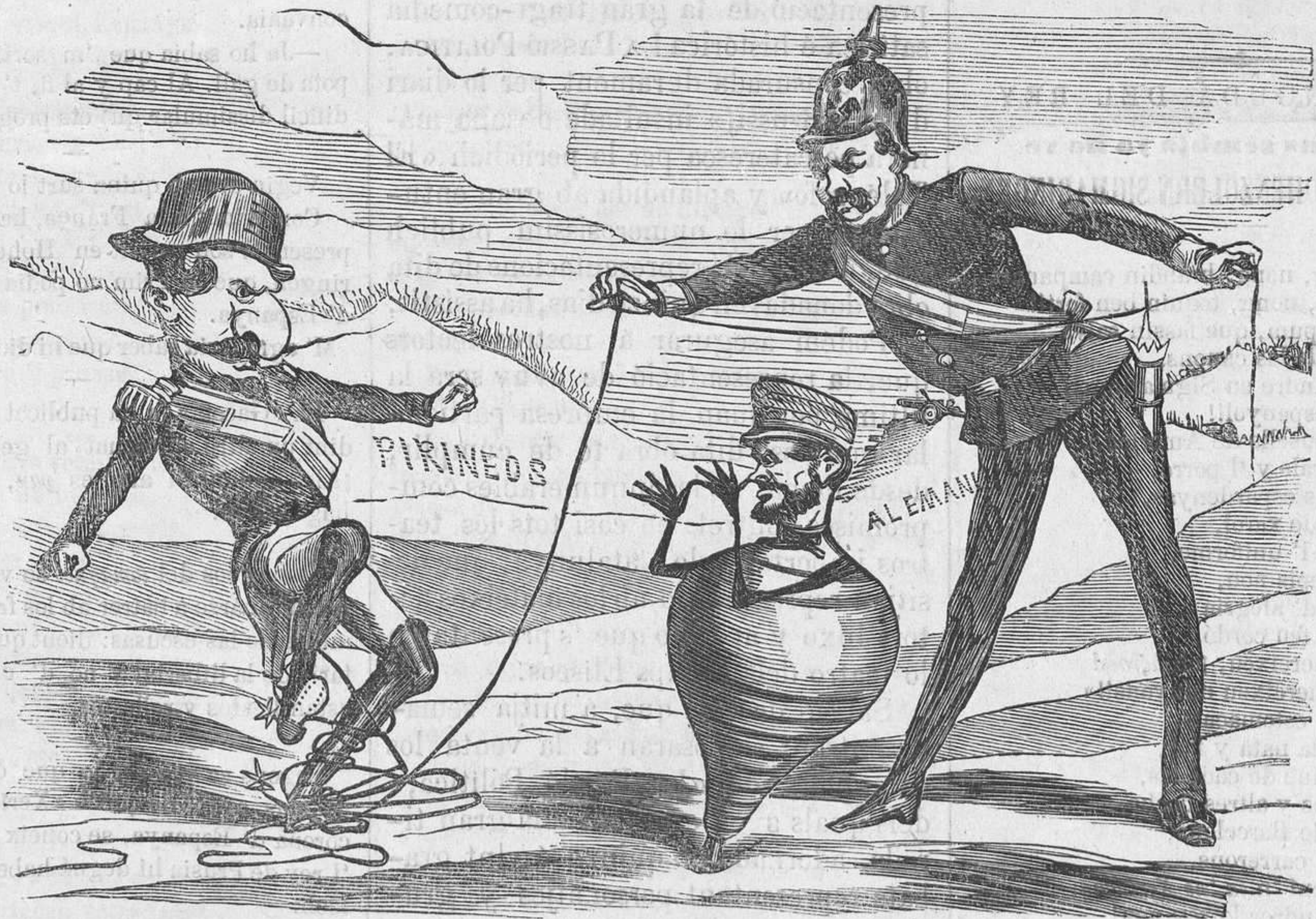


SE VEN
A
2 QUARTOS
PER
TOT ARREÜ.
ADMINISTRACIO
Rambla del Mitj, 20.

LA CAMPANA DE GRACIA.

SEMANARI BILINGUE.

QUESTIÓ FRANCO-HISPANO-PRUSIANA,



LA BALDUFADA DE 'N BISMARCK.

VOLAVERUNT.

Ja estém deshohenzolernsigmaringats.
En Sigmaringen ja no vé.
Aixis ho ha dit son pare, que segons diuhen es tant bon senyor.
¿Y donchs, senyors progiessistas, que ja no hem de ser patriotas? ¿Que ja no hem d' anarnos á apoderar del Perthurs y de Perpigná?
¿Quina llástima!
¿Are que 'l cassino progressista de Barcelo-na habia ofert son apoyo al govern!

¿Are que 'n Prim y en Gaminde ja esmolavan l' eyna!...
Y no 's pensin, que tot estava molt ben pastat.
La cosa anava molt callada, y 's portaba ab molta mónita, y fins s' habia lograt que 'l rey de Prussia hi vingués bé, sino com á rey, com á parent al menos.
Pero dona la casualitat, ¡malheida casualitat per cert!, que 'n Napoleon se 'n adona y... ¡adiós Madrit!... la cosa 's desfá com un bolado y com una monarquía d' Isabel segona. Y donchs, are ¿que farem?

Perque aixó es un mal de cap del diastre.
Afigurintse que las Corts ja están convocadas pe 'l dia 20 del mes que correm. ¿Com queda 'n Prim devant dels diputats? Ben mirat, are don Joan fins farà un paper ridícul. ¡Ditxosas Corts, ben donan de mals de caps! Si jo fos de 'n Prim las disoldria. Perque si no ho fa aixis, no li queda altre recurs que presentarse en lo congrés entonant lo *mea culpa*, retractantse d' alló que habia dit de que may mes seria derrotat, y confessant que no solsa-ment ha fet un paper ridícul ell, sino que tam

bé l' ha fet fer á la nació. Y aixó, es clar, porta á radera la renuncia del cárrech de president del consell de ministres y, francament... una posició tan brillant, no 's deixa tant fàcilment.

A pesar de tot, tinch esperansas de que 'n Prim no deixarà la cadira ministerial. Los progressistas, si volen, prescindirán, si convé, d' en Sigmaringen, pero ¿d' en Prim? Aixó ja es un 'altra cosa.

Sense 'n Prim no poden viurer.

Alló del *jamás, jamás, jamás*, y alló de *¡Radicales á defenderse!*... y alló altre de *hablemos del sol y de la luna*, á ne 'ls progressistas, 'ls engreixa.

Hi ha puro que mes s' estima una frase d' en Prim que no pas un compás del himne de Riego...

¿Qué hi fa donchs que 'n Sigmaringen no vinga, que la Espanya fassi lo paper ridícul d' anar á oferir la corona á n' aquest bon senyor y lo de tenir que accedir á las exigencias de la França, y que las Corts hagin sigut convocadas inutilment, y que 'n Prim hagi fet un 'altra primada? ¿Qué hi fa tot aixó si encara quedan los progressistas y son jefe, l' autor del embroll, al frente?

Si un rey tronat y destronat francés digué un dia: *tot s' ha perdut menos l' honor*, avuy los progressistas, imitant á n' aquell rey, poden també dir:

¡Tot s' ha perdut menos en Prim!

Y tindrán molta rahó, porque lo qu' es en Prim, no s' ha perdut ni crech que may se perdi.—S.

A LA VINGUDA DEL REY

que segons sembla ya no ve

EN LEOPOLDO HOHENZOLERN SIGMARINGEN.

¡Nang, ning, nong, brandin campanas!
 ¡nang, ning, nong, toquin ben fort!!
 ¡Pam, pim, pum, que fassin salva
 de los castells los canons,
 qu' ha de vindre en Sigmaringen
 al territori espanyol!!
 «Cipayos, (ausells de América),
 los dels sis rals y 'l porró,
 trayevos las espartenyas,
 poseus botas de xarol,
 respalleuvos l' uniforme,
 caleuse lo kepis nou,
 y borratxos d' alegria
 á lo nou rey feu cordó,
 que be ho mereixeu, ¡oh héroes!
 ¡que be ho mereixeu minyons!!»
 ¡Tomatechs, estomacats,
 del progrés la nata y flor,
 ¡au! guarniune de cadenas,
 llargandaixos y altres flochs,
 las plassas de Barcelona,
 los carrers y carrerons,
 qu' ha de vení 'n ja 'ns Xeringan,
 que ha de vindrer lo rey nou!
 ¡Marrechs, qu' aneu per la Rambla
 ab l' arpa penjada al coll,
 los que feu grinyolar l' orga,
 los que toqueu, sense por,
 lo can-can, l' himno de Riego,
 y otras cosas que fan son!
 Ensajeune una *real marcha*
 que fassi forsa retró,
 que té d' arribá un monarca
 que 'ns donará forsa drop!
 ¡Brigadas qu' escombren plassas
 deixantho mes brut per tot,
 no escombren avuy, brigadas,
 poseuse l' escombra al coll,
 y á n' el nou rey que 'ns encaixan
 doneuli guardia d' honor,
 que be s' ho mereix lo héroe,
 Maximiliano segon.

¡Granotas, canteu, granotas;
 ¡campanas, toqueu ben fort;
 ¡oh progressistas! feu apats,
 á la salut dels turrons,
 que ja 's prepara l' escuadra
 per aná á buscá 'l rey nou

Mes ¿qué dich pobre de mi?
 ¿Qué per ventura estich boig?
 ¿Qué hi dit de lo rey «Xeringan»?
 ¡Ah! no: 'm retracto de tot;
 que no toquin las campanas,
 que no toquin pas gens fort,
 que no fassin pas las salvas
 de los castells, los canons;
 los cipayos que no 's rentin,
 ni 's posin lo vestit nou;
 no 's posin los del *tomatech*,
 com los soldats de debó,
 aquellas célebres calsas
 de color de sanch de bou;
 que no toquin los marrechs,
 que 'l publich no está d' humor,
 y que tornin las brigadas
 á omplir los carrers de pols;
 que no cantin las granotas,
 que no 's mogui gens de vol,
 que ja lo rey que venia
 diu que no está per rahons,
 porque no vol amohinos
 ni mourer complicacions.
 Guardeu tota la gatsara
 per quan en Prim dongui 'l cop.

PAU BULLANGA.

Avuy, segons está anunciat, se dona en lo teatro Saló dels Camps Eliseos la ONZENA Y ULTIMA representació de la gran tragi-comedia satírica é histórica LA PASSIÓ POLITICA, obra censurada durament per lo diari d' en «Brussi,» insultada de una manera pescateresca per lo periódich «El Telégrafo» y aplaudida ab gran entusiasmo per lo numerosissim publich que, á las DEU representacions de dita obra donadas en quinze dias, ha assistit.

Podém asegurar á nostres lectors que, la representació de avuy será la última per quan la empresa particular que posa dita obra te de cumplir, desde demá, ab los innumerables compromises contrets en casi tots los teatros importants de Catalunya, que desitjan representarla ab los mateixos actors luxu y aparato que 's presenta en lo teatro dels Camps Eliseos.

Sabém de cert que, á mitja semana entrant se posarán á la venta los exemplars de «La Passió Política,» dels quals s' en está fent una gran tirada, adornada ab quinze ó vint grabats representant personatjes y grupos.

BATALLADAS.

En Prim va dir als progressistas reunits en la Tertulia de Madrit, que, atesa la gravetat de las circunstancias, no convenia en aquells moments parlar mes que del sol y de la Lluna. ¿Han vist vostés una forma mes delicada per dir *llunatichs* als progressistas?

Lo *Telégrafo* anunciaba lo dimars, en la edició de la tarde, que en la nit d' aquell mateix dia, debia tenir lloch en esta ciutat una eclipse total de Lluna. Al veurer la molta gent que habia pres possessió de la muralla del mar, de

la Rambla y dels terrats, per observar l' eclipse, ens varem preguntar, recordant lo suelto del «Telégrafo», quants forasters habian vingut á ciutat á veurer aquell fenómeno. Perque, francament, si jo hagués sigut vehí de S. Andreu per exemple, lo mateix hauria sigut llegir que en Barcelona hi habia de haber una eclipse, que agafar las botas y anarmenhi.

Vaja, senyors del «Telégrafo:» vostés volen fer molt l' home criticantho tot y trobantho tot dolent, y avans de tot, lo que haurian de fer, es apendrer d' escriurer. Ves á qui se li acut escriurer:

«Esta noche tiene lugar en esta ciudad un eclipse total de luna, etc.»

Lo que hi va haber, en la tarde, va ser un eclipse de sentit comú.

—Mira que diuhen.

—¿Qué?

—Que 'n Sagasta ha dit al embaixador de França, que á la nació espanyola tant se 'n hi donaba estar bé com malament ab Napoleon y que ab qui desitjaba estar be era ab los francesos.

—Ben xarrat. Lo poble sobre tot.

¿Ho veus com en Sagasta es un gran home?

—Si, pero mira que diu aquí.

—¿Qué?

—Que la noticia que t' acabo d' explicar no es certa. Y ho desmenteix la «Iberia», no 't pensis. ¿Qué dius are? ¿Encara estás tant entusiasmat ab en Sagasta?

—Home, quan no li ha dit, senyal que no convenia.

—Ja ho sabia que 'm sortirias ab aquesta pota de gall. Al cap y al fi, t' ha de ser molt difícil dissimular qu' ets progressista.

Vegin ara ab quina surt lo rey de Prussia.

Contestant á la França, ha dit que va fer present a son parent en Hohenzolern Sigmaringen, que 'n Prim no podia oferirli la corona d' Espanya.

M' agradaria saber que hi diu en Prim en aixó

Lr «Gaceta» ja ha publicat lo decret concedint un altre entorchat al general Gaminde. ¡Alsa amigo! Si aixó es pau, ni may que hi hagi guerra.

Si may los del *tomaquet* se volguessen escapar d' anarse á batrer ab los francesos, tenen la millor de las escusas: dient qu' ells son voluntaris de la llibertat y no d' en Sigmaringen, estan llestos y rellestos.

Segons se veu per lo que diuhen los telégramas, avans de que 'n «Xeringan» acceptés la corona d' Espanya, se coneix qu' entre éll y 'l rey de Prusia hi degué haber lo següent dialech:

—Oncle: ¿'m deixa ser rey d' Espanya?

—¿Qué m' ho demanas com á rey ó com á tio?

—Com á tio.

—Com á tio SI. Si m' no haguesses demanat com á rey t' hauria dit que NO...

Vaja, que per fer comedias no hi ha com la gent *regia*.

Si la qüestió europea no s' hagués arreglat ab la renuncia d' en Xeringan, ¿baix quin concepte hauria fet la guerra 'l rey de Prussia? ¿L' hauria fet com á rey ó com á oncle d' en «Hola, hola, ja 'ns xeringan»?

Preparin la llengua que 'ls vaig á donar
ua noticia.

En Leopoldo Hohenzolern Sigmaringen viu
en lo castell de Sigmaringen en Wurtemberg
á prop de Düsseldorf.

¿Ho han sabut llegir tot aixó?

Napoleon li digué al rey de Prusia:

—Es precis que li digas á ton parent en
Sigmaringen, que no accepti la corona d' Es-
panya,

Y 'l rey de Prusia li digué al emperador de
França y dels francesos:

—Si vols que 'n Hohenzolern Sigmaringen
no accepti la corona d' Espanya, dígalí tu qu'
ets també parent d' ell.

M' hauria agradat que s' hagués obert un
expedient per averiguar de qui era parent en
Hohenzolern Sigmaringen.

¡FORA

Ja s' ha acabat la política,
ja s' han acabat los drets,
la llibertat s' evapora,
tot fou somni, tot fou vent.
Las argollas rovelladas
ja surten á fer son fet,
y 'ls recones de las presons
ja no estarán mes deserts.

Fora 'l prussíá,
fora 'l francés,
fora 'ls monarcas
del estranger:
sols visqui Espanya
per sempre *amen*.

Alló, la Constitució,
fou una broma, res mes;
pero una broma que 'ns costa
la paciència y los diners.
Sols crech s' observarà de ella
un article, 'l trenta tres,
que, si logra practicarse,
matará tots los demés.

Fora 'l prussíá,
etc., etc.

Ara las lleys serán totas
capritxos de un homenet
que, si vol penjar contraris,
ja te feina per llarch temps.
Formará una *camarilla*
composta de uns quants caps verds,
que 'l vici amagarán dintre
dels plechs del reyal mantell.

Fora 'l prussíá,
etc., etc.

Poble, poble, ja no ets lliure;
las cadenas de Isabel
vas trencar, ¿y no has de rompre
las de un príncep estranger?
¿Deixarem vendre la patria
com qui ven remat de bens?
No, encara queda 'n Espanya
sanch dels braus y antichs guerrers.

Fora 'l prussíá,
etc., etc.

Plora Espanya desgraciada,
plora, sí, tos sufriments,
que ja aixugará tas llágrimas
la bandera que, á son temps,
bellugará pura y justa
en las regions del poder;
bandera que beneheixo
mentres maleheixo als reys.

Fora 'l prussíá,
etc., etc.

E. SEITNES.

BATALLADAS.

Una persona que tot ho sab, ens assegura
que tementse la proximitat d' una guerra ab
los francesos, s' anaban á pendrer moltes pre-
caucions.

En Prim tenia ja intenció d' enviar á bus-
car á n' en Baldrich.

Las músicas de tots los regiments ensaja-
ban de nou l' himne de Riego.

Lo govern anaba á donar ordre de que tots
los sabres y bayonetas fossin esmoladas per
esmolets francesos, á fi de distreurer, per
aquest medi, gent al enemich.

Los gobernadors civils volian manar que
tothom fes caritat als de las orgas y al dels
micos, obehint á la mateixa mira.

En Gaminde ja 's feya ferrá 'l caball.

En Gabriel Claret ja 's preparaba per refor-
mar la geografia, fent espanyol lo Roselló y
anomenant Piri-cimbrios als Piri-neos.

En Soler y Matas, lo batlle *militar*, anaba á
presentar la dimisió.

Los progressistas estaban á punt d' encar-
regar un dinar á n' en Vilaseca, de un nap
per barba.

Los *cipayos* estaban decidits á fer goig.

Los del *tomatech* volian arribarse fins á Gi-
rona.

Etc. etc.

En Napoleon diuen que ha inventat uns
canons revolvers titolats «Ametralladors» y
que disparan set ó vuit canonadas per minut.
¿Per qui 'ls ha inventat? ¿Pels prussians ó pels
francesos quan cridin *abajo l' emperador*?

Me fan riurer, per no dir que 'm fan plorar,
aquestos reyots, per la manera com manan y
disposan de la vida de sos subdits.

Per ells, aixó de declarar la guerra no es res
d' importancia.

Jo 'ls arreglaria ben abiat imitant als Ho-
racis y Curiacis.

En habenthi guerra, agafaba als que la pro-
moguessin, los tancaba en lo circle d' una
plassa de toros y un cop alli, que 's baralles-
sin y fessin mal be tant com 'ls donés la *real*
gana. Lo que guanyés aquell se 'n portaria
las ganancias.

Are suposintse que la cuestió del candidat
al nostre trono hagués anat endevant. ¿No
hauria sigut millor que en lloch de anar vint
y sinch ó trenta mil espanyols als Pirineos á
rompre l' anima ab cinquanta mil francesos,
y que en lloch de anar cinch ó siscents mil
francesos al Rhin á pegarse ab altres tants
prussians, en Napoleon, lo rey de Prussia y
en Sigmaringen, y fins, si volen, en Bismark,
en Prim y en Grammont, s' haguessin tancat en
una gabia ó en lo circle de una plassa de to-
ros, y un cop allá fossin ells sols los que.....
discutissin y resolguessin la cuestió europea?
D' aquesta manera, al menos, dels pecats dels
pares los fills no 'n sortirian geperuts.

¿Conque la candidatura de 'n Sigmaringen
se 'n ha anat al cel?.. Vesten, vesten, Sigma-
ringen, que 'l que 's queda ja 's compon... ó
ja 's compondrá.

¿Parlem del sol y de la lluna?

Vaja, ja está dit. Siguem ministerials una
ada á la vida.

Al demés, sembla que la lluna 's va eclipsar
l' altre dia.

Y sembla també que l' eclipse va anar acom-
panyat de pluja y vent.

¿Y 'l sol? ¡Oh! lo sol... *pica*.

Hi ha qui diu que 'l sol s' assembla á la
Fransa y que la lluna á la Prussia, pero aixó
deixo que ho digui qui vulgui.

Jo no m' hi fico, perque volent donar gust
á n' en Prim, no vull parlar de Fransa ni de
Prussia, sino del sol y de la lluna.

ESQUELLOTS.

En Joanet, per últim,
ha trobat rey,
y, si aqueix no 'ns agrada,
ne te sis mes;
senyor Joan,
si son com en *Xaringa*
tirils al mar.

Tenim mil emisaris
buscant monarca
que corrent con l' Olózoga,
capta que capta;
¡ay! y que 's trist
que la monarquía tinga
tant mals fadrins!

Si los reys se trovessin
per los sallés,
potsé á ne 'n Rivero
un n' hi agradés;
qüestió de gust:
uns volen lo vi dols,
altres aixut.

O 'l poble es molt salvatje,
ó be il-lustrat,
puig que 'ls reys no volen
vení á manar;
mes, digueume ara:
¿si no ve la República, (1)
de que fem mánegas?

Tot penso (si es possible)
se arreglará,
pero pot ser que sigui
á preu de sanch;
es cosa justa,
que si per cas ho pagui
qui tingui culpa.

¿Pero qui, avuy dia, pensa
ab monarquía,
si ja casi no dona
senyals de vida?
puig, perque ho creguias
te diré que l' hi canto
ja las *evequias*.

E. SEITNES.

BATALLADAS.

Parlem de la lluna. Senyor Prim: aquesta
vegada si que ha semblat com si anés á bus-
car la lluna ab un ceba. Aixó es lo que té'ser
Unatich. ¿Que no ho sabia que hi havia d' ha-
ber un *eclipse* total de lluna? Anem: entornissen
al llit ab lo seu candidat al trono, qu' aixó es
la lluna.

En Prim, tot anant l' altre dia á la tertulia
progressista de Madrit, debia pensar:

(1) La Federal de debó, per suposat.

—¿De que 'ls hi parlarem á n' aquest agent?
¡Ba! Parlemoshi de la lluna.

Es lo millor. Als progressistas, parleuloshi sempre de la lluna, y ja estan contents.

Lo Rus diu que volia dir al Francés:

—Si 't ficas ab Prussia, d' un 'buf' 't torno pitof.

Me va fer molta gracia lo següent diálech que vaig sentir no fa gaire entre dos treballadors.

La gent del poble, per regla general, sempre hi veu clar en las cuestiones políticas.

Vegin sino per la mostra.

—Flavio, deya l' un, ens volen posá un rey y diuhen que 'l francés no ho vol.

—Be, digué l' altre, lo francés y l' espanyol serem dos, perque nosaltres si tenim modos tampoch l' hem de voler.

—Es clar, pero si 'l francés 'ns vé á invadir, bé haurem d' ajudar á n' en Sigmaringen.

—No soch del teu parer.

—Y donchs, ¿qu' haurem de fer?

—¿Qu' hem de fer? Mira: ¿si anem per la montanya y veyem un grupo de gent armada, allavoras nosaltres hem de preguntar:—¿Quién vive?—Si, 'ns contestan: *savrrre nom di...* allavoras 'ls hi hem de donar eixa resposta: ¡Brrum!.. Y si en lloch de dirnos aixó ens contestan: ¡Donner!... ¡Wetter! Sigmaringen! allavoras hem de contestar aixó altre: ¡Brrum! Desenganyat noy, nosaltres hem de dir com los jesuitas, *quí non est mecum contra me est.*

Los progressistas volian y pretenian que si la guerra europea hagués estallat y Espanya, com era de presumir y de temer, hi hagués tingut de pendrer part, que 'l poble, es á dir, lo partit republicá, estigués al costat d' ells.

Examinant la qüestió, hem trobat que 'ls progressistas, per obtenir l' ajuda del país, han contret los següents mérits:

Las circulars de 'n Sagasta.

La capitació (hi falta un *de* al devant) de 'n Figuerola.

La companyia de la porra.

La detenció y encarcelament d' escriptors.

La disolució de reunions públicas.

Las novas tarifas industrials d' en Figuerola.

Los tractats de comers del mateix.

Los estats de siti.

La suspensió de las garantías.

Los galons de 'n Gaminde.

Los de 'n Baldrich.

Lo viatge d' aquest últim á Puerto Rico.

Los fets de Cádiz.

Los de Jerez.

Los de Málaga.

Las bombas de Valencia.

Lo desarme de la milicia ciutadana.

Lo siti de Gracia.

La pallissa de la Bisbal.

La creació del batalló dels *cipayos*.

La del batatalló del tomaquet.

Los fets (hi falta un *des*) de Montalegre.

La mort de 'n Carvajal.

La de 'n Guillen.

La Carraca.

Lo Ponton.

Los presidis de Burgos y otras bandas.

Las quintas y matrículas de mar, etc. etc.

etc. etc. etc. etc. etc. etc. etc. etc. etc.

¿No 'ls sembla prou tot aixó, perque 'l poble

ajudi en tot y per tot als progressistas? Donchs encara hi ha molt mes.

Los progressistas diuhen que no hem de tardar molt en anar plegats ells y nosaltres.

A no ser que siga per anar á l' emigració á purgar los seus errors, no hi veig medi.

FRASES MODERADAS.

No 's ven res.—No 's fa ni un cuarto.—Aquest desordre no pot anar.—Te de venir una ma de ferro.

FRASES PROGRESSISTAS.

La llibertat perilla.—¡Viva l' avi!—Lo poble es soberá.—Jo soch mes liberal que vosté, *sino que...*—Jo també soch republicá, *pero...*—Si un dia hem de anar plegats...—La reacció y la ma oculta treballan.—Los carlins conspiran.—Carlos septim vol entrar.

FRASES FEDERALS.

Ja veurán: las nostras, si 'n tenim, que las diguin ells.

Home, don Joan: ja que tant empenyo té en donar la corona d' Espanya, ¿perque no fa com los romans? ¿Perque no la treu á pública subasta, y no la concedeix al major postor?

Un mal pensat, argumentaba l' altre dia de la següent manera:

Si en Prim y ningú mes que 'n Prim *ofereix* la corona d' Espanya, senyal qu' es *d' ell*. Donchs si es *d' ell*, ¿perque en lloch de oferirla no se la *posa*?

—¿Que va cremat! li digué un primista acérrim; esperis, home, esperis, que tot vindrá.

Ab aixó de 'n Xeringan ningú hi ha guanyat mes que 'n Topete. Francament, si 'l que l' hagués anat á buscar hagués sigut ell, confesso que m' hauria fet llástima.

¡Vaya un paperot com li volian fer jugar!

¡ALELUYA! ¡KIRIE ELEYSON!

¡Ah salao!.. ja 'l tenim, desd' are re 'ns faltará.

Los jovens tindrán promesas, las noyas tindrán galans; en Prim, podrá anar de cassa, en Figuerola, quebrar, y en Montpensier, fer comers ab pomas, tronjas y carn.

Aixís com ara 'ls *cipayos* no mes guanyaban sis rals, desd' are 'ls ne darán dotze, un uniforme morat, y cada vint y tres dias dos espartenyas y guants.

Després hi haurá grans milloras: la Rambla, la engrandirán, hi haurá llibertat de impremta, y escriptors encarellats; y fins perque no 's murmuri, reunions se permeterán, procurant que 'ls que allí parlin, sigan al punt agafats.

Hi haurá molts mestres qu' ensenyin lo nom tant atravessat de aqueix *monarca magnánim* que als espanyols salvará, y moltas altras reformas que no dich per no ser llarch...

Mes ¡ay! que 'l nou rey d' Espanya com un bolado 's desfá, ¡ay! que lo castell de cartas se va desfent ja per graus, que si bé 'n Joan Prim treballa la Fransa desfá 'ls treballs.

Pobreta, pobreta Espanya: ¡si qu' estás en bonas mans! ¡entre 'n Prim y Napoleon! ¡entre 'n Prim y lo Bismark!.. ¿Quan s' acabarà eixa farsa? ¿Quan vindrá la federal?

PAU ROSELLA.

CORRESPONDENCIA DE LA CAMPANA.

Benito: Barcelona.—No señor.—Nitus.—Idem.—La seva batallada ha arribat tart. Envihi 'ls versos y veurém.—Pau Bullanga.—Idem.—L' altra poesia que m' ha enviat sobre ser poch d' actualitat, no m' acaba d' agradar. Li dich, perque vosté 's coneix que sap ahont té la ma dreta.—Escrigui.—Pau Rosella.—Idem.—Li poso la poesia corregida una mica.—G. M. y D.—Idem.—Como V. comprenderá en su buen juicio, el trabajo que ha mandado no sirve por no ser de actualidad. Mande usted alguna otra cosa.—B.—Id.—Su oda de usted empieza muy bien, pero acaba muy mal. Si hace usted otra menos transparente, se la insertaré.—Seitnes.—Id.—Segueixi escribint.—Le Barrié.—Id.—No puede insertarse.—M. P.—Manresa.—Sus trabajos son muy apreciados, pero no sirven para nuestro semanario. La Correspondencia al director ó administrador de la *Campana de Gracia*.

Solució a la última Xarada.

Sa-ra-ga-ta.

XARADA.

La primera n' es vocal, menjo molt de ma segona, hu y dos dich á ma filleta quant vull que 's llevi ben d' hora. Lo govern no 'm dos y tres y hu, dos, tres, mos sentiments; si no se 'm dos, tres es clar, no estich per res, francament; las cuarta fan molt servey, y privan d' ensopegar tant pe 'ls carrers, com per casa, y Ateneos, y altres parts. Lo meu tot per las iglesias ho trobarás ab exés, també s' aplica á ne 'ls neos segons crech, ab molt acert.

S.

La solució, per suposat, dissapte.